

Sík Sátor
alapján

Bevezetés

G||: Am G :|| pengetve

Dax

♩ = 69 Am

Dm

G

Am

G

Ha-mu-szín-szür-ke fá-tyo-lá- val_ nagy-pén-tek bú-ja szer-te- szár- nyal.

Am

Dm

G

Am

G

A szo-mo-rú-ság ter-hes csend-je_ rá-ne-he-ze-dik a szí-vem- re._

Am

Dm

G

Am

G

Mint-ha gyász-hár fák zen-ge-né- nek, lel-kem-ben sír-egy ré-gi é - nek.

Am

Dm

G

Am

G

A-mint bo-lyon-gok egy-ma-gam- ban, temp-lom-ba té - rek ön-tu- dat- lan._

F

G

Am

G

F

G

Am

G

A ke-reszt fá - hoz me- gyek,_ a ke-reszt fá - zoz me- gyek,_

F

G

Am

G

Am

G

Am

G

Am

a ke-reszt fá - hoz me- gyek._ M_____

I. állomás, Pilátus halálra ítéli Jézust

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

- *A Rend és a Szabadság védelmében,
Törvény és Birodalom érdekében,
A Cézár és a Jehova nevében:
Az ítélet kimondva fejére.
Íme az Ember
Indul a Koponyák Hegyére.*

Kétezer éve:

A Rend és a Szabadság védelmében,
Törvény és Birodalom érdekében,
A Cézár és a Jehova nevében
Mindennap új-új pálcá töretik.
Íme az Ember, a nyomorult Ember
Ítéltetik és öletik.

Halljátok-e az ezredeken át
Az el nem múltó ítélet szavát?

Hol hangzik el? ki szövegezi meg?
Mindegy, testvérek, az ítélet egy,
Mert egy az Ok és az Értelem
Egyik neve Igazság, a másik Kegyelem.
Minden halál és minden szenvedés
Egy úton jár és egy irányba néz:
Vérhullás nélkül nincs engesztelés.

Az ítélet, a nagy Szentencia
A bűn törvényes, egyszülött fia.
Ó bűnösök, mi kik bűnben születünk
És bünt szülünk minden lehelletünkkel:
Az ítéletet, mely harsog felettünk
Bizonyhogy magunk nemzetünk fejünkre.
Krisztus ostorát éjente-naponta
Eleitől hány ember bűne fonta,
S hányé ölmozza makacsul manap!
Melyiknél lennék makulátlanabb?
A bűn tajtékoz minden nap körül,
S az ítélet a bűn méhében ül.
A bűnök óceánja végtelen:
És mely büntől vagyok szeplőtelen?
Ki ellen szól az ítélet, ki ellen?
Minden embernek minden bűne bennem,
Gyümölcsként, virágként vagy csiraképpen:
Ahhoz kiált, aki az anyaméhben
Szólítja szabadságra a magot.
És minden bűnért felelős vagyok.

**A szomszédomnak nem volt kenyere,
S nekem jóval a tányérom tele.
Rám nézett, és a szívem megesett,
Nem adtam mégsem, csak egy keveset.**

S ha bőven is, csak a selejteséből,
Ha javából is: csak a fölöséből.
Ha meg egyszer a magamét feleztem,
Már úgy hittem, hogy érdemet szereztem,
S az igazságos mennyei Király
Kezeiből a jutalom kijár.
S bár tudtam: tettem csak annyira méltó,
Mint a gyermeké, aki cukorért jó,

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

A mézes szájjal mégis megmaradt
És meg-megveregettem vállamat.
Holott a szomszéd... s mind az éhesek...
Uram, vállalom az ítéletet.

Mindenkiét, Uram, mindenkiét!
Az egyik ember bűne a beszéd,
A másiké a csend, a cimborás.
Kárhozatra vet a káromkodás,
De sok meg azzal lesz pokolra méltó,
Hogy meg nem zökken ajakán a szép szó.
A békesség is bűnné válhatik,
Ha Isten dörgeti villámaint,
És elgáncsolhat avval is az ördög,
Hogy olykor bele nem vágta az öklöd
Egy-egy arcba, melyen a gyűlölet
Az Isten-kép megcsúfolója lett.
Vétkezhet azzal is a tunya szellem,
Hogy vétlen marad a vétkező ellen.
Hát hol az ember, hogy bűnös ne lenne?
S hol esett bűn, hogy én nem voltam benne?
Ha minden ember a felebarátod,
Feles akkor az áldás meg az átok,
Közös az érdem, a bűn is közös:
Mindenkiért mindenki felelős.

Te is, testvérem, én is az vagyok
És vállalunk kell a gyalázatot.
Az emberiség péntek-éjszakáján
A mi késünkön vérzett el a Bárány.
Mikor Pilátus eltörte a pálcát,
Mi tartottuk a mosakodó-tálcát,
Hogy mossa kezét meggyalázott székén:
Mi ordítottuk rekedtre a gégénk:
Feszítsd meg őt! és Mirajtunk a vére!
Mi kergettük a tagadásba Pétert,
És a vigyorgó szolganép előtt
Mi tagadtuk meg háromízben Őt.

Arcába köpni mi voltunk serények,
Mi sürgölődtünk - nagyzsoldú legények -
Ólmozott szíjjal vérét ontani.
Mink a lator is, a baloldali,
Ki a kereszten is káromkodott,
És mi vagyunk Júdás, az áruló
Júdás, kinek meg nem születni jobb.

**Születtünk: emberek vagyunk.
Emberek vagyunk: bűnösök vagyunk.**

**Te, ki az ítélőn ítélkezel,
De bűne bánójával könnyezel,
Halld elfúló szavam:
Csak egyedül ne, csak a Bárány
Nyomán indulhassak oda,
Hol elejétől fogva vár rám
Keresztemmel a Golgota!**

pengetve 1. állomás, Piláts halálra ítéli Jézust

||:Am| F |G |Am :||Am ⁷

♩ = 120 F

G

C

1.A szom - szé - dom - nak nem volt ke - nye - re.
2.Ha min - den em - ber fe - le - ba - rá - tom,

C⁷

F

G

Am

Ne-kem a jó - val a tá - nyé - rom te - le.
fe - les az ál - dás, meg az á - tok.

F

G

C

Am

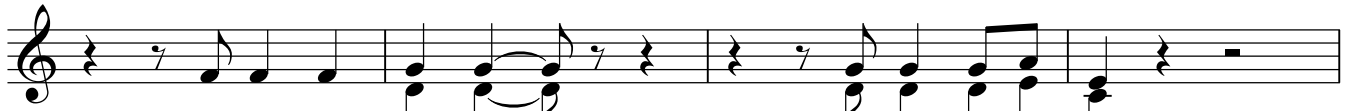
Rám né - zett, a szí - vem majd meg - e - sett,
Szü - let - tünk, azt mond - juk em be - rek va - gyunk,

F

G

⁷

Am

nem ad - tam még - sem, csak egy ke - ve - set.
nem a - dunk, még - sem í - té - lünk ma - gunk.

⁷

C+

Am

Ki az í - té - lőn, í - tél - ke - zel,

C+

Am

de a bú - ne bá - nó - já - val kön - nye - zel.

C+

F

Halld sza - vam, fogd ke - zem, hadd in - dul - jak o - da,

G

⁷

Am

hol ré - gen vár rám, a gol - go - ta.

II. állomás, Jézus vállára veszi a keresztet

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

**Megroncsolt testtel, homloka tövisben,
Indul az útnak az elítélt Isten,
Vállán a kereszttel.**

A kezemet, Uram,
Jaj, a kezemet soha ne ereszd el!

**Hát én is immár idáig elértem!
A teljeskorig most lett, hogy megértem:
Jön, jön felém már a kereszt,
Elment előttem a Fájdalmas Ember
A nagy kereszttel és azt mondta szemmel:
Itt van: szeresd!**

Érzem, hogy nő ki vállamból keresztem.
Én nem kívántam, ó én nem kerestem:
Ha fölsejlett a fájdalom,
A színétől is félve oldalogtam,
És dideregve bűnbánón vacogtam,
Hogy nem bírom.

És mostan imhol megtermett magától.
A reggeltől-e, vagy az éjszakától?
Mindennap újra megterem.
Még álmomban sem láttam eddig arcát,
És mégis-mégis: énnekem faragták,
Megismerem.

A történelem volt a faragója,
A rámköszöntött getszemáni óra
Vérizzadása szülte meg.
Amitől eddig megóvtak a mennyek:
A Benső Éjnek hogy mélyére menjek, -
Most küldenek.

Ó én kezdettől rámszabott keresztem!
Elfogadom, Uram, de hogy szeressem?
Tán igazabban ölelem,
Ha engeded, hogy azoké lehessen,
Akikért ezt az életet szerettem,
A kegyelem.

Hadd indulok hát a keresztes útnak!
De a gyengének, de a nyomorultnak
Uram Jézus, Te adj erőt,
Vagy elbukom az első durva szónál.
De hiszen minden stációnál
Te jársz, Uram, szolgád előtt!

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

E 2. állomás, Jézus vállára veszi a keresztet

bontva

♩ = 104 A E H E

Meg - ron - csolt test - tel, Szú - rós tö - vi - sek - kel,

A E H E

in - dul az út - nak, vál - lán a ke - reszt - tel.

A E H E

1. Meg - ron - csolt test - tel, Szú - rós tö - vi - sek - kel,
2. Hát im - már én is i - dá ig el - ér - tem,
3. El - ment e - lőt - tem a fáj dal - mas Em - ber,

A E H E 1. 3.

in - dul az út - nak, vál - lán a ke - reszt - tel.
a fel - nőtt ko - rig, most lett, hogy meg - ér - tem.
el - ment a ke - reszt - tel, és azt mond - ta szem - mel:

A E H E

A - tyám a ke - zed - del él - tem ne e - reszd el!

A E H E

A - tyám a ke - zed - del él - tem ne e - reszd el!

A E H E

Meg - ron - csolt test - tel, Í - me az em - ber

A E H E E

in - dul az út - nak, vál - lán a ke - reszt - tel.

III. állomás, Jézus először roskad le a kereszttel

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

- Terhe alatt a szörnyű fának,
Terhe alatt a tenger bűnnek,
Mik láthatatlan madarakként
A két keresztes ágon ülnek,
Terhe alatt a világ elejétől
Világ végezetéig minden
rossznak:*

Az Úr leroskad.

**Ó porig megalázott Jézusunk,
Hát itt a porban, itt találkozunk!
Ó be mienk vagy! Most rád ismerek!
Leroskadt Isten, roskadt emberek.
Ó emberebb te minden embereknél,
Vérünk és húsunk, emberfia, testvér!**

Verejtékünk hordod és vérhullásunk:
Ó hogy szeretünk - ó hogy megalázunk!
Patkók alatt és korbácsok alatt
Arccal csókolod a véres sarat,
Lába elé terülsz a csöcseléknél,
Föl sem nézhetsz már arcába az égnek.
Nem tűrjük el, hogy föntebb légy minálunk,
A magunk szennyes szintjére cibálunk.

Ó tudjuk jól: nem a szegény kereszttől,
Nem testi kintől, hogy lábad meging:
Századokon, ezredekken kereszttől
Zuhognak rád a bűnök: bűneink.
Az én bűneim ülnek a kereszten:
Esned kell, Uram, mivel én eleston.
Én voltam, aki elgáncsolalak.
Ó hogy szeretlek, - ó hogy bántalak!

De hogy bánthatlak, hogyha úgy szeretlek?
És ha bántalak, hogyan szerethetlek?
Így volt akkor is, ama régi órán,
Amikor legelőször csapott a Gáncsvető rám.
Az érthetlent ki értheti meg,
Az első jajt, első elestemet?
A gyilkos dallamot megrebbenő szívemben,
Lent, énem hajszálygökerei alján,
Mely legelőször ringatott el csalfán
A bűn végzetes félmáiba engem.
Mi lehetett az első buktató?
Cukor? Gyümölcs? Füllentés? Durva szó?
Vagy egyszerűen a rossz unalom?
- Olyan nagyon régen volt! nem tudom.
Csak azt tudom, de azt erős bizonynal,
Hogy megbántani nem akartalak.
És mégis: tudom és tudtam, iszonynal,
Hogy megbántottalak.
Talán nevét sem tudtam még a rossznak,
S prédája lettem valami Gonoszának.
Valami hangnak, amely sohasem
Szűnt el azóta bennem zümmögni csendesen:
Zümmögni egyre, ami jól esett,
Ami édesség, ami élvezet,
Ami könnyű, amivel nincs vesződés,
És legfőképpen: semmi felelősség.
Ismeretlen hang volt és érthetetlen,
Nem az én hangom, nem is énbőlőlem:
Mindenestül más, idegen.
És mégis, mégis, mégis énbőlőlem:

(Ének) V. Könyörülj rajtunk, Uram! R. Könyörülj rajtunk!

Én lettem más, én lettem idegen,
Más is és idegen is: érthetetlen.
Csak azt tudom, hogy kettévált a lelkem,
Hogy amit nem akarok: akarom,
És hogy kettőnek lenni fájdalom.

Azóta így van: megyek Teutánad,
Megvarázsolt vas a mágnes felé,
- Hova mennék? az Ige titka nálád,
Az életé, az én életemé, -
S egyszerre csak elfut a föld alólam,
Hurok rántása lépő lábamon:
S fekszem a földön, élettelen ólom.
- Akartam? Nem akartam? Nem tudom.

Arcom meg-meglegyintik angyalok:
Szépség, Igazság, izzó látomások,
Elsuhanó szárnyakkal rám suhog
Minden bizonynál bizonyabb hívásod.
Megyek feléjük, mint az alvajáró,
A látás józan mámora előtt,
Hét nap járom a tiszta fényözönt:
Nyolcadnap reggel lomha szürke háló
Égen és földön, lépteim nyomán
Langyosan ásít álmos ingovány,
Zöld békanyál a köntösömre loccsan,
Pedig szemem fönnyár a csillagokban.
Lábam a lucskot, szemeim a fényt
Egyszerre isszák: melyik vagyok én?

És melyik leszek holnap s azután?
Hogy fölforgassa szívem fenekét,
Hoz-e valaki élesztő ekét?
S jó magot a felmagzott gaz után?
Mert én Uram, ha csak magamra bíznád,
Úgy gondoznám el a szép tiszta búzát,
Ugyan nem volna benne köszönet!
Nem, Uram, nem lesz benne örömed,
Hacsak a tenyértörő ekevasnak
Neki nem állsz Te magad is velem,
Ó konkolyoló, szántó Kegyelem.

Mert él és fáj és sir bennem a kettő,
És nincs ami megszabadítson ettől,
Csak a Te véred, csak a Te kereszted,
Csak a Te felém sikoltó elested:
Azért kell buknod, hogy én el ne essem,
Hogy az én kettőm újra egy lehessen.

Hogy büntelen bűn, én első elesésem
Múljon el egyszer végelgyengülésben.
S ne legyen már több, mint egy ködös emlék,
Mint foszló felhő nyári dél-egen:
Fátyla hűsén át megérezhetem
A bírhatatlan Teljes Nap kegyelmét.

Te, ki magad bűnömrel eljegyezted
És megölelted értem a kereszttel,
Aki megengedted a zuhanást,
De nem azért, hogy lelkem megalázd,
Csak mert a mélyben annál jobban érzem,
Milyen magasban szabta ki a részem:
Mikor rázmúdul, mint az út pora,
A másik én veszejtő mámora,
Hozzád kiált a mélyből lompos ajkam:
Akard, hogy úgy akarjam,
És megöleljem én is a zuhanó kereszttel
Mondván: Míg meg nem áldasz, nem eresztlek!

3. állomás, Jézus először roskad le a keresztt alatt

♩ = 100

pengetve

F G C F

Ter - he a - latt a szőr - nyű fá - nak, ter - he a - latt a bűn - vi - rág - nak, mik

B E G Am⁷

lát - ha - tat - lan ma - da - rak ül - nek Krisz - tus ke - reszt - jén.

F G C F

Ter - he a - latt a nagy - vi - lág - nak, a vi - lá - gon min - den rossz - nak

B E G⁷ Am

sú - lya a - latt az Úr Jé - zus le - ros - kad.

F G C C⁷ F G C C⁷

peng. gy.

Meg - a - lá - zott Jé - zu sunk a por - ban itt ta - lál - ko - zunk.

F G E Am

Em - be - rebb vagy az em - be - rek - nél, mert min - dent meg - ér - tet - tél,

F G C C⁷ F G

min - den - ki ért el - es - tél. Em - be - rebb vagy az em - be - rek - nél,

E Am F G C C⁷

mert min - dent meg - ér - tet - tél, min - den - ki - ért el - es - tél.

F pengetve G C F

Ter - he a - latt a nagy - vi - lág - nak, a vi - lá - gon min - den rossz - nak

B E G⁷ Am

sú - lya a - latt az Úr Jé - zus le - ros - kad.

IV. állomás, Jézus édesanyjával találkozik

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

**Megy a Jézus a Kálváriára,
Fejében a töviskoronája.**

**Véres rózsák verték ki a testét.
Megy a Jézus, viszi a keresztyét.**

Most először roskadt el alatta,
Vad pribékek keze fölrángatta.

**Szeges szíjak a húsába tépnek,
Borzalommal kísérik a népek.**

**Szeges szíjak csontig elevenbe.
Jön az úton Szűz Mária szembe.**

**A szeméből mennyek mosolyognak,
De szívében hét tűre pokolnak.**

**Nézi Jézust, nézi a keresztfát,
Azt a véres, verejtékes orcát,**

**Azt az Arcot, azt az édes-egyed,
Aki az ő testéből testedzett.**

Kis Betlehem boldog éjjelében
Ő ringatta ámuló ölében,

Ő mosott rá, főzött és dagasztott,
Ágya szélén de hányszor virrasztott!

Ruhácskáit szötte, fonta, foldta,
Haj pedig már akkor is de tudta...!

**Ó hogy nézte távolodó képét,
Mikor elment, három éve, végképp!**

**Nézi most is, rogyadozó testtel,
Kicsi fiát a szörnyű kereszttel.**

**Nézi, nézi, fátyolodó szemmel.
Megy a Jézus, utána a tenger.**

Véres úton, végestelen hosszan:
Tenger ember, férfi, gyerek, asszony.

Véres tajték veri ki a mesgyét.
Valamennyi viszi a keresztyét.

Nem hiányzik senki sem a sorból:
Legelő a tizenkét apostol,

Utánuk a számolatlan ezrek,
Ködbevesző végtelen keresztek.

Ott piheg a sok máj szegény is:
Édesapám, édesanyám, én is!

**Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
Krisztus Anyja, légy a mi anyánk is!**

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

4. állomás, Jézus édesanyjával találkozik

bontva

♩ = 124 Am

Solo: Megy Jé-zus a Gol-go-tá - ra, fe-jén van a ko-ro-ná - ja,

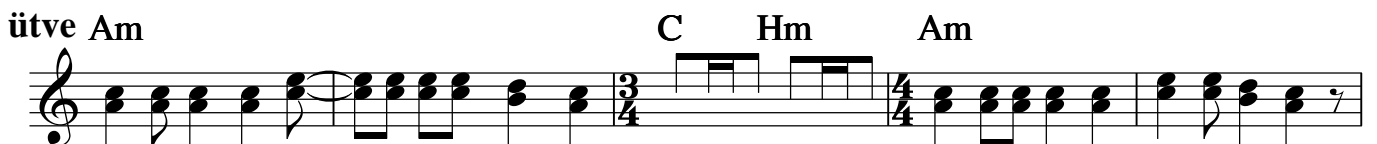
vé-res ró-zsák ver - ték ki tes-tét, megy Jé-zus vi szi ke-reszt-jét.

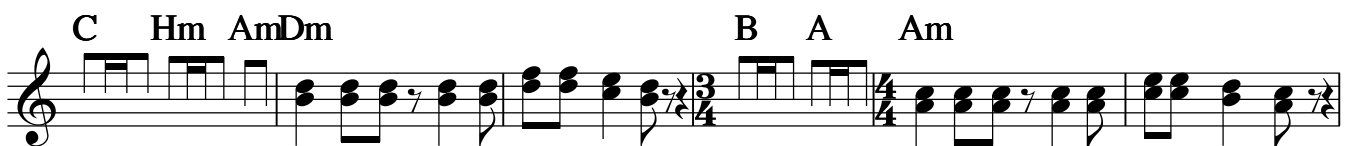
Kórus: Vi-szi ke-reszt-jét ros - kad a - lat - ta szem-be jön az é - des-any - ja,

sze-mé-ből meny- nyek mo-so-lyog-nak, szí-vé-ben tő - re a po-kol-nak.

Né-zi Jé-zust né - zi a ke-reszt-fát, Né-zi fi-á-nak vé-res ar-cát.

Szűz-a-nya nézzle mi-re-ánk is. Szűza-nya légya mi a-nyánk is.

Solo: Megy Jé-zus a Gol-go-tá - ra, fe-jén van a ko-ro-ná - ja,

vé-res ró-zsák ver - ték ki tes-tét, megy Jé-zus vi szi ke-reszt-jét.

V. állomás, Cirenei Simon átveszi a keresztet

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

- ***Cirenéből jött, messze földről,
Munkából jött, az anyaföldről,
Mindenképen a föld fia.
Kényszerítették,
Hogy véghezvigye boldog tettét:
Segítsen az Isten Fiának
A keresztet hordoznia.***

Jött a szántóföldről, az áldott mezőről,
Éppen hogy elfogyott a munka kezéről.
A réti virágok, a szelíd olajfák
Voltak a társai, azok vigasztalták,
Azok is biztatták kövér esztendővel,
Földekben, fiakban áldott jövendővel,
Egyébre, nagyobbra vágyát sose mérte,
Tartotta a Törvényt, az Urat dicsérte,
Izrael reményét várta türelemmel:
Ábrahámnak igaz fia, igaz ember.
Ha a hév nap után a hűvösön este
A sok kicsi szájnak kenyerét megszegte,
Boldogabb, békésebb ember nem volt nála.

És most megragadják s borzadó vállára,
Melyen még az egész nap terhe ott reszket,
Ráarakják a térdet csuklató keresztet.
Tiltakozott előbb, küszködött, kiáltott:
Mi közötök hozzám? mi közöm hozzátok?
Nem vagyok én rabló, lator, útonálló,
Rendes ember vagyok, dolga után járó.

Sohasem volt nekem életemen által
Semmi ügyem-bajom semmi hatósággal.
Azt sem tudom, mi ez, hogy így összecsesődül
Ez a tenger népség városból, mezőről?
S ez a boldogtalan! - Dehát a dolgokat
Tegyétek! - mit bánom! - csak engem hagyjatok.
Így a cirenei, de hiába morgott,
Nem állta végül is a sziszegő ostort.
Vállával alája feszült a keresztnak,
Szétnézni alóla csak azután kezdett.
Miféle menet ez? Kik ezek a népek?
Szíriai rongynép, római pribékek,
Szitok a szájukban, a kezükön korbács.
Utánuk sereggel a templomi szolgák.
Nyomukon kövesült orcával lépdelnek
Méltóságos vének, papi fejedelmek,
A vérmocskos utat seperi, sodorja
Köntösük aljának kétaraszos bojtja.
Köröskörülöttük fenekedő zajjal
Mind az egész város szemete, legalja.
Csikorgó fogakkal, köpködve, sziszegve
Az öklüket rázzák ezren amaz egyre,
Kit veszteni visznek a Golgota hegyre.

Ki ez a férfiú? Simon odafordul.
Épen most rángatják újra fel a porból.
Feláll, - egy pillanat, csak egy, a szemébe,
Jézus Simonéba, Simon az övébe:
Veti neki vállát máris a nagy fának,
Meyen a Jézussal, föl a Golgotának.

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

pengetve 5. állomás, Cirenei Simon átveszi a keresztet

♩ = 150

Am F G D

C F G Am

A D G C

Am F

G D Am lassabb

Am bontva Dm G

C Am

Dm G C

Am Dm E7 Am

alt. fur. Am Dm G C

Am Dm E7 Am

VI. állomás, Veronika letörli kendőjével Jézus verítékét

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

**Ó Istenarc, kegyetlen
Kínzástól éktelen!
Ó Irgalom, egyetlen!
Ó Jóság, végtelen!
Méltó ki lenne Hozzád?
Egy gyenge nő:
Letörli véres orcád
A keszkenő.**

Ó arcom, ember arca,
Te büntől éktelen,
Az Isten képe torza,
Te jótlan, széptelen!
Hallom amint esengő
Szíved dobog:
Ölelnéd, mint a Kendő,
Vert Krisztusod.

Ó lelkem, durva kendő,
Mocsoktól keserű:
Nézd, mennyi vár esendő
Arc. amit letörülj:
Kar nincs elég ölelni,
Mindenfelé:
Vert arcok, s valamennyi
A Krisztusé.

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

6. állomás, Veronika letörli kendőjével Jézus verítékét

♩ = 116 **pengetve**

The musical score is written in G minor (one flat) and 3/4 time. It features a vocal line and a piano accompaniment. The piano part uses chords Dm/A, Gm, C, F, Dm, and A. The vocal line includes lyrics in Hungarian. The score is divided into systems, with some systems containing two staves. The tempo is marked 'pengetve' (moderato). The piece concludes with a 'rit.' (ritardando) marking.

alt.fur.
fuv.

Dm/A **Gm** **C** **F**

Dm **Gm** **A** **Dm**

Dm **Gm** **C** **F**

Ó Is - ten arc, — kín - zás - tól ék - te - len, —

Dm **Gm** **A** **Dm**

ó ir - ga - lom, — ó jó - ság vég - te - len, —

Dm **Gm** **C** **F**

egy gyen - ge nő, — mél - tó ki len - ne hoz - zád,

Dm **Gm** **A** **Dm**

egy kesz - ke - nő, — le - tör - li vé - res or - cád,

Dm **Gm** **C** **F**

ó men - nyi arc, — vár té - ged dur - va ken - dő,

Dm **Gm** **A** **Dm**

mit le - tö - rölj, — a - kár - hány mind e - sen - dő.

Dm **Gm** **C** **F**

Kar nincs e - lég, — ö - lel - ni min - den - fe - lé,

Dm **Gm** **A** **Dm**

va - la - men - nyi arc, — mind Krisz - tu - sé. —

Dm **Gm** **C** **F**

Dm **Gm** **A** **rit.** **Dm**

VII. állomás, Jézus másodszor roskad le a keresztt alatt

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

Hasztalan gömnyedez utánad a Cirénei
A megosztott járom alatt,
Hasztalan csorognak egybe a tiédde
Verejtékének súlyos cseppjei;
Pihegő szívére szorítva a Kendőt,
Hiába botorkál Veronika lépteid nyomán:
És jaj, hiába hullámszik körülöttem
Melegítő két szeme simogatása
Annak is, aki láthatatlanul hordja szívében
Iker-mását a világ elejétől rádrakott Keresztnek:
Göcsörtös az út és roskatag a váll,
Minden lépésen irdatlanabba nő
És súlyosabba az elnyomó Kereszt:
Ímhol másodszor roskadsz el alatta.

Míntha mondanád:
Édesanyám,
Jó énnem, hogy láttam a szemed,
Jó érzem, ha nem láthatlak is,
Hogy rajtam a drága két szem, amelyből
Egyszerre ölel körül minden melege a földnek.

Ó milyen jó volt ez a két szem,
Mikor a didergős Betlehemben a barlang hidegét
Csókolta melegre melled buggyanó szerelme,
És mikor a názareti gyalupad mellett
A munka verejtéke forróságát
Hűsítette drága kezéd simogatása.
De most, anyám, most nem szabad:
Most olyan kegyetlen nagyon kell Fiadat szeretned,
Ahogyan szeretni csak te tudsz:
Most nem szabad könyörölnöd,
Most csak szenvedni, szenvedni szabad,
Hordani együtt, kétségbeesett boldogan,
Némán, néma Fiaddal,
A néma Keresztet.

És köszönöm neked is, Veronika nővér.
Köszönöm, amit rajtam cselekedtél.
Vidd el magaddal Kendőd szívében
Hálám véres Arcát,
Emlékül, zálogul, vigasztalásul
Magadnak és minden nővéreidnek,
Akkik köröttem sírva tolonganak
És szívszakadva cselekednék, amit te cselekedtél,
Csak éppen nincsen kendő a kezüknél,
Csak éppen vissza ne lökné őket lándzsájára nyelvével a zsoldos,
És meg ne bénítaná kezüket-lábukat
A rettenés, amely nem belőlük való,
De jaj, erősebb náluk.
Köszönöm a Kendő melegét, szíved melegét,
De most, most a hideget érzem, - a sokakét,
Akkik kendőtlenül és szívtelenül követnek az úton
És tőlem várják arcukra a kendőt,
Amelyről Arcom virrasztó vére csorog,
Az Arcé, melynek homlokát most
Az út cinkos kövei zúzzák.

Neked is, bajaim társa, testvérem, Simon,
Köszönöm térded ropogó irgalmasságát,
Vállad feszülő könyörtületességét,
Köszönöm morogva engedő elszánásod,
Amellyel vállaltad a jármot,
Azt sem tudván, mit és hová,
És ki az, akivel egy útemre tántorogsz.
Köszönöm neked és minden testvéreidnek,
Akkik értetlenül és talán zúgolódva is,
Hordják becsülettel szakadásig
Tántorgó társaik keresztjét,
És úgy nem tudják, mint te, Simonom,
Hogy az Ember Fiával járják útjait,
A Hegy felé,
Hol elvételnek a világ bűnei.
Köszönöm, Simonom, tudom én,
Mi van itt köszönni való,
Mi nekem a te vasgyűrű bárány-erőd.

De megbocsáss, és el ne szomorítson:

Most az egyszer még ez is kevés.
Ketten vagyunk csak és emberek vagyunk csak
(Ezen az úton mindaketten emberek vagyunk)
Ketten, szemközt az évezredekkel:
Ketten, akik emeljük a Keresztet,
És milliók, akik húzzák, zúzzák, döngölik, nyomoritják,
Kézrel és lábbal, rázuhanó iromba testtel,
Szitokkal, röhögéssel, könnyel, sóhajjal, még imával is.
Bocsáss meg, Simonom,
Ha magammal rántalak a töréltű kövekre,
És bocsáss meg, ha majd felrángat az ostor
S vasas lába az ordító pribékeknek:
Bocsáss meg, testvér, most roskadni kell,
Most el kell esni, - értük,
Így van megírva.

Hát én, Uram, hát én?
Ó én nem merem szembe jönni rád
És szemembe nézni a drága Szűzanyával,
Inkább bújtam volna a föld alá is,
Csakhogy bele ne kelljen nézmem a Szembe,
Mely látja a szívet és vesét.
Ó én nem törtem át a lándzsák durva láncán
Veronikával, - inkább utána kaptam
És kendőjénél húztam volna vissza őt,
Ha jobb, s erősebb nem lett volna nálam.
A Ciréneinek is csak integetni tudtam,
Hogy jaj, valamiképpen oda ne álljon,
Közt vállalni veled,
Mert még ki tudja, mi nem éri őt is!
Ó én nem vagyok senkire hasonló
Azok közül, akik Téged szeretnek,
Hát még Tehozzád, aki pedig oly nagyon
Kívánsz hasonló lenni hozzám,
Mindenben, - egyet kivéve.
Ó, Uram, én éppen csak abban az egyben hasonlítok Hozzád:
Hogy el tudok esni, hogy újra csak el tudok esni,
Hogy mást sem tudok, csak esni és újra esni.
De milyen esés ez, Uram!
Engem nem a keresztnék súlya nyom el;
A Kereszt húzna vissza állónak, egyenesnek.
Nem az ostor hajsza elesen a kintől:
Az én ostorom inkább szólítana vissza
A szép szoros-útra feléd.
Engem a Golgota ködlepte homloka messziről
Nem a szörnyű halál képével ijeszt,
Hogy már az útban elfogyjon erőm a rettenettől:
Ha én a szemem hozzá emelem,
Én már Téged látlak rajta óriás kereszteden,
A mindenség minden szíve felé kitért
Ölelő karjaid énekét hallom:

**Hozzám jertek, akik terhelve vagytok,
Én megenyhítelek!
Hát mérthogy nem sietek feléd,
Hát mérthogy botorkálok össze-vissza,
Mindenfelé, csak arra nem,
Ahol az vár, amiről tudom, hogy a legjobb,
Legénnekemvalóbb.
Mért tipegek, topogok, tántorgok ide-oda szüntelen.
Csak éppen háttal Hozzád,
Jaj, háttal enmagamhoz is!**

**Krisztus, Krisztus, másodszor elesett Krisztus,
Akit ostorral ráncigál talpra a gyűlölet ökle,
Fogj ostort, Krisztus,
Ostort ellenem!
Kiáltok Hozzád,
Könyörgök Hozzád, keresztedért,
Másodszori elestedért.
Krisztus, állíts föl engem,
Másodszor is állíts föl engem!**

(Ének) V. Könyörülj rajtunk, Uram! R. Könyörülj rajtunk!

7. állomás, Jézus másodszer roskad le a kereszt alatt

||: C G C Cm :|| **pengetve**

♩ = 96

The musical score is written in G major (one sharp) and common time. It consists of 12 staves of music. The lyrics are in Hungarian. The score includes various musical notations such as rests, notes, and chords. Chord symbols (C, G, Cm, A) are placed above the staff lines. The tempo is marked as ♩ = 96. The piece begins with a double bar line and a repeat sign, followed by the chord sequence C G C Cm and the instruction 'pengetve'. The lyrics are: Bo-csáss meg Krisz-tus, még most az egy-szer, má-sod-szo-ri el-es-tes-del. Még té-to-ván tán-tor-gok tét-len, Te ad-dig ott le-ros-kadsz ér-tem. Mért nem me-gyek, si-e-tek fe-léd? Mért hi-szem azt, hogy a ke-reszt csak ti-éd! Rút bú-ne-im a ke-resz-tes-del, míg szem-ben állsz év-ez-re-dek-vel. Kö-nyör-gök hoz-zád ke-resz-te-dért! Má-sod-szo-ri el-es-tes-dért. Ál-líts föl en-gem! ki-ál-tok én. Má-sod-szor is ke-resz-te dért.

VIII. állomás, Jézus szól a síró asszonyokhoz

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

*Jeruzsálem leányai,
Mind, ti keserves Máriák,
Ne sirassátok az Ember Fiát:
Timagatokon sírjatok,
S fiaitokat sirassátok el,
Mert imhol a napok közel,
Mikor boldog a magtalan leszen,
A méh, mely nem szült sohasem,
S az emlő, melyet nem szítt csecsemő.
Akkor majd kiáltani kezdetek:
"Szakadjatok reánk, hegyek,
Halmok, takarjatok el!"
Mert ha így jár az eleven,
Szár az fa sorsa mi leszen!*

Szár az fa, szikkadt árok szélén,
Aszott gyümölcs, hernyósodott levél én.
Sírjak-e magamért?
Itt is, most is, megint miattam,
Ki magamat már annyiszor sirattam,
Olyannyi potomért!

Nem, nem, a keresztúti könnyek
Ne mossák már a telhetetlen ön-nek
Unt köntösét többé soha:
Méltóbb özönrel azokat sirassátok,
Kikhez a szépség, kikhez a szabadság,
Kikhez az élet mostoha.

**A boldogtalan bűnösökre öntsd el
Könnyeid árját, rájuk ontsd a könnyel
Ölelkező száalmadat,
Akik nem tudják, hogy mit cselekesznek,
Mikor az értük roskadó Keresztnek
Hurcolnak öngyilkos hadat.**

Őket sirasd, ha nem sirattad eddig,
Bennük sirasd, a legislegkisebbik
Személyében is az Urat.

**Csak egyet, egyet nem szabad siratni:
Egynek nem szabad sírni, sem siratni:
A férfit ne sirasd!**

**Férfi vagy? Itt a kereszt: állj alája.
Férfi vagy? Itt a Krisztus: kövesd a Golgotára!**

A többit majd ott megtudod.
Csak kettő van a földön férfi:
Légy János, vagy légy Cirenéi, -
A Krisztus a te Krisztusod!

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

8. állomás, Jézus szól a síró asszonyokhoz

♩ = 104 **bontva**

Em

Em D Am Em

Ó Je - ru - zsá - lem lá - nya - i, asz - szo - nyok,

Em D Am Em

ti mind az Em - ber - fi - án sír - ta - tok.

Em D Am Em

A bú - nő - sök - re ont - sa - tok köny - nye - ket,

Em D Am Em

a - zok - ra, kik nem tud - ják, hogy mit tesz nek, -

Em D Am Em

a - kik - hez az é - let is mos - to - ha,

Em D Am Em

a - kik - nek ma nem ju - tott va - cso - ra.

D C07 Em

A ke - reszt - nek van még egy ol - da - la,

Em D Am Em

és ha úgy ér - zed em - ber vagy, állj o - da. _____

IX. állomás, Jézus harmadszor esik el a keresz alatt

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

**Félig halálra váltan, már-már a Golgotán,
A szörnyű út után,
A szörnyűbb cél előtt,
Harmadszor is leroskad a Keresztviselő.**

Mi, elesett apák megesett fiai,
(Merjük e mondani:
Mi keresztviselők?!)
Merjünk megállani a Roskadó előtt?
Mi, kik a megszokott bűn kitaposott, avitt
Baromcsapásait
Járjuk nap-nap után,
Berzenkedőn se már, fásultan és bután,
Vakon és siketen, akár az unalom,
Mint az ígás malom
Kerengő vén lova
Köröz egy vak körön, se té már, se tova.
Ajkunkon ki se hűlt Barabbás neve még,
Szorongó csőcselék:
Honnan vegyünk erőt,
Hogy szólítani merjük a Keresztviselőt?

**Így kiáltsunk-e: "Krisztus, háromszor elesett,
Nézz rám és nyújtsd kezed,
Hogy el ne bukjam én
Legalább ott, a végső, halálos Hegy tövén!"**

Vagy keserű torokkal inkább kiáltsuk ezt:
"Zuhanj reám, keresz:
Szétmálló életem
Egy jó földindulással tán újrakezdhetem."
A mindent fogja benned, ki mindent újrakezd.
Zuhanj reánk keresz,
Hogy véres két karoddal lelkünket átölelje
Az elesés malasztja, a fölkelés kegyelme.

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

9. állomás, Jézus harmadszor esik el a kereszten alatt pengetve

♩ = 140 Em D G Am Hm D

Am D Em

Em D G Am

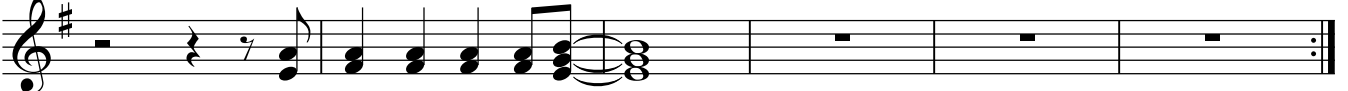
1. Har - mad - szor is el - e - sett a ke - reszt__ vi se lő, __
2. Krisz - tus ér - ted el - e - sett föl - n a Gol go tán, __
3. Krisz - tus három - szor el - e - sett nézz rám, nyújtsd ke zed, __

Hm D Am

a ször - nyű út u - tán, __
in - dulj most már el __
hogy el ne buk - jam én, __

D Em

a ször - nyű cél e lőtt. __
a ros - ka - dó u - tán. __
a ha - lá - los hegy tö vén. __

Sorrend: 1.vsz.-2.vsz.-3.vsz-3.vsz-2.vsz.

X. állomás, Jézust megfosztják ruháitól

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

- ***Nap, húnyd le szemérmes szemed,
Forduljatok el, égi szellemek,
Meg ne lássátok őt.
Letépték anyja-szött mezét,
Leszaggatták varratlan köntösét,
S most itt áll ország és világ előtt,
A zokogók és röhögők előtt,
Az Ember Fia, meztelen.***

Hát én, Uram? Mi lesz velem,
Ha eljön egyszer ama nap,
Mikor lábunkhoz omlanak
Az ember-szötte fátyolok,
S úgy csupaszon bámul reám
Az emberiség, a kaján
És a kíváncsi angyalok,
És meglátják, hogy ki vagyok!

Ki is vagyok, én Istenem?
Feleljetek, te száj, te szem,
Te arc, te mell, lábam, kezem,
S amelynek úgy kedvét kerestem,
Szárnynevelő föld-férge, testem,
Én börtönöm és kalodám
És titokzatos palotám
És templomom, felelj nekem,
Te Isten képe s állaté,
Hogy az *én* vagyok te vagy-é?

És hallom minden pillanatban
A választ, vérben, szívben, agyban:
"Igen" - lükteti egy ütem,
A másik azt dobogja: "Nem."

Hát hullj le rólam, test-lepel,
Te testen-túli én, felelj:

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

Külsőm izgalmas belseje,
Vizeim rejtett kútfeje,
Repülőgépem repülője,
És szél is, szárnyam emelője,
Te áramtalan huzalon
Álmatlan izzó fény-neon,
Nem vér, és mégsem vértelen;
Hústalan-húsos *értelem*,
És te, szuverén hatalom,
Ki ösztönt, gondolatot, gondot
Elfűjsz és mosolyogva mondd,
És ki se mondd: *akarom!*
Lélek, tudat, szellem, titok:
Te nálam kisebb és nagyobb.

S a fénytelen, hangtalan éjből.
Sugárzik a válasz a mélyből:
"Én én vagyok, én te vagyok:
Te nálam kisebb én nagyobb"

A kisebb most némuljon el,
Az szóljon, ami énekel:
Dallam, imádság, szerelem:
Ami van is, de nem is *úgy* van,
Az életen innen és túlhan,
A véges arcú végtelen:

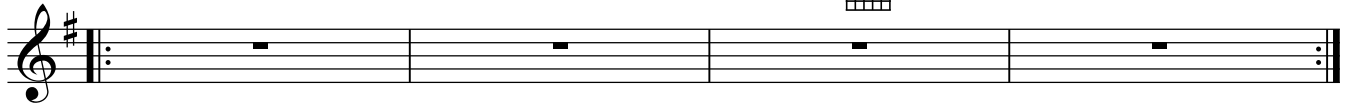
Én pontnál pontabb centrumom,
Mi vagy? - honnan vagy? - nem tudom.
Mégis, mégis tőled remélem,
Hogy libegő mécs láng személyem
Megsejti egyszer, ki vagyok.
"Vetkezd le éned, s megtudod!"

Ó meztelen Krisztus a hegytetőn,
Légy irgalmas vetkeztetőm!

10. állomás, Jézust megfosztják ruháitól

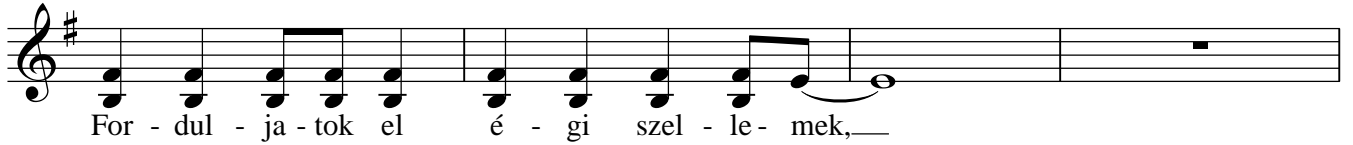
$\text{♩} = 116$ **Em** **bontva**

A²

Em

A²

Em

A²

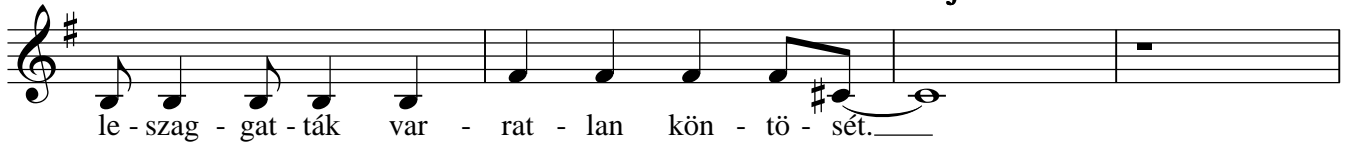
Em

Dmaj⁷

Em

Dmaj⁷

Em

A²

Em

A²

Em

Dmaj⁷

Em

Dmaj⁷

XI. állomás, Jézust keresztre szegezik

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

**Áll a Kereszt az ég alatt,
A föld felett.
Tajtékot ver lába körül
A gyűlölet.
Alul halálos gyűlölet,
Fölül halotti csend.
Föld kiveti, s be nem veszi
Az ég sem odafent.
Ember Fia, Ember Fia,
Egyedül vagy a puszta végtelenben!
- Én Istenem, én Istenem,
Miért hagytál el engem?**

Egyedül lenni: emberek között
Elátkozott,
Egyedül lenni: az Isten előtt
Elkárhozott,
Egyedül lenni: önmagadnak is
Csak undora, -
Hát ezt is, ezt is megtapasztalod,
Ember Fia!

Ha fáradt, mint a holttetem
Szíved s velőd,
S egy vérszegényke gondolatra sincs
Immár erőd,
Önmegvetésbe s unalomba fül
A küzdelem,
És elüzni a déli döghalált
Reménytelen:

Alvadt szívedben a kétségbeesés
Fel-fellobog,

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

Elterülnél a földön: nincs tovább!
És: nem vagyok!
Imádkoznál, de szívtelen imád
Csak káromol,
Szólítanád az irgalmas halált
És nincs sehol:

Akkor lassan elkezdted sejteni,
Talán-talán,
Mit láthatott csütörtök éjjelén
A Getszemán:
Ki az, kit a Krisztus verejteke
Meg nem hatott:
Az Akaratot, amely nem a te
Akaratod.

Kiáltanál az értő ég felé,
De nincsen ég:
Felissza fúló sikolyod lehet
A semmiség, -
Akkor tudod meg, hogy mi a Kereszt
És ki az Úr,
A nagy Kereszten, ha mellette függsz
Áldozatul.

Az áldozatban ott megoldatik
Minden titok:
Ott, akkor Isten, a nagy Hallgató
Felelni fog.
Ott, akkor: "Istenem, én Istenem!" -
Kiálthatom.
Ott, akkor, Benne még magamat is
Meválthatom.

11. állomás, Jézust keresztre szegezik

Dm Dmmaj⁷ Dm⁷ G⁷/D
bontva
 ♩ = 160

Dm Dmmaj⁷ Dm⁷ G⁷/D Dm Dmmaj⁷ Dm⁷ G⁷/D

Kórus Áll a ke-reszt az ég a latt, a föld fe lett.

M...

Dm Dmmaj⁷ Dm⁷ G⁷/D

Taj - té - kot ver lá - ba kö - rül a gyú - lö - let. —

Dm Dmmaj⁷ Dm⁷ G⁷/D

A - lul ha - lá - los gyú - lö - let, — fö - lül ha - lot - ti csend.

Dm Dmmaj⁷ Dm⁷ G⁷/D Bm⁶ F

Föld ki - ve - ti be nem ve - szi az ég sem o - da fennt.

Dm pengetve Dmmaj⁷ Dm⁷ G⁷/D

Em - ber - fi - a, em - ber - fi - a, e - gye - dül vagy a vég - te - len - ben.

A...

Dm bontva Dmmaj⁷ Dm⁷ G⁷/D Bm⁶ F

Én Is - te - nem én Is - te - nem mért hagy - tál el en - gem.

M...

Dm peng. gy. Dmmaj⁷ Dm⁷ G⁷/D bontva Dm Dmmaj⁷

Dm⁷ G⁷/D Bm⁶ F Bm⁶ F

XII. állomás, Jézus meghal a keresztfán

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

- *Felkiáltottál: Beteljesedett.
És lehajtottad fejedet.*

Igen, Uram, közel a nap,
Talán az óra, tán a pillanat,
Amikor félrebillen a fejem,
Amikor én is beteljesedem.
Mondjam-e úgy, ahogy elzörren a húr?
Vagy hogy a Létnek óceáni tükrén
Egy leheletnyi hullám elsimul
És elkezdődik egy új csepp öröklét?
Akárhogyan, - én beteljesedem:
Eltelt, letelt, betelt az életem
Szemem nem issza már a zsenge rét,
A lombok és az alkonyok színét,
Fülem nem hall már rímet, sem mesét,
Orgonaszót s a fátyolfű nesztét,
Nem érintem már lelkes ujjaimmal
Emberek ujjain át a csodát,
Akik közt élve emberré lehettem,
És akikért magamat is szerettem:
Ezentúl, - már csak odaát.
Beteljesedett, - vége van.

De beteljesedem-e én magam?
A tenger eszmét, a gondolatot,
Amelyet itt gondolnom adatott,
Végig tudom-e gondolni odáig?

Öröm és bú és szenvedély csodáit,
Mik lelkem alvó Siloe-színét
Annyit kavarták gyógyító habokba,
Végig tudom-e hullámozni még?
Annyi a szó még, ami kavarogva
Zsongatja vérem, csiklandozza nyelvem,
És annyi dal, amit elénekelnem
Normámul szabatott:
Mondja-e majd a lelkiismeret,
Mikor eljő az "Elvégeztetett",
Hogy elvégeztem a feladatot?
Vagy csak az élet lesz, ami lezárul,
És az embernek vég-szentenciául
Ez lesz őszinte sírirat:
"Élt ennyi évet és félben maradt"?

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

A dallamot ha meghal is, ne bánjad,
Ha csonka is; elég volt önmagának.
Nem amit zengtél, hanem *ami voltál!*
Átvette-é tapogató zenéd
Az isteni Hangmester ütemét?
A hangjegyeket olvastad elégszer:
Csak rajtad állt, hogy ennyivel elégszel,
Vagy addig virrasztasz s imádkozol,
Amíg odáig felnyújtózkodol,
Hol ujjaiddal kitapinthatod
Az óriás vezérmotívumot.

Lettél-e, mire ő hangolta lenned?
Vagy giccsbe fulladt és szirupba benned
A szeplőtelen hang, amit a Mester
A mindenségben egyetlenül-egyszer
Számodra, csak számodra komponált?
Ültél-e ittas éjszakákon át
A makulátlan billentyűk felett
Lesve a fősvény pünkösdi Szelet,
És lángja könyörtelen ihletében,
A verejték aranymosó vizében
Virrasztottad-e reggel-délben-este
Az *igazít*, a magadét keresve
A Tiszta Forma józan mámorát?

Mert nincsen megállás a kegyelemben
S töredék minden, csak a Szerelem nem.
Bűn és erény, igazság, tévedés,
Hang és összhang és diszharmonia:
Mindennek egyé kell olvadnia.
Kell valamennyi, és minden kevés,
Ami nem minden, ami nem egész.
Csak a minden a beteljesedés.

Lehajtott fejű Krisztus a kereszten:

Immár a föld emlőit eleresztem.

A föld tejével telnem szűk-kevés:

Csak Tebenned a beteljesedés.

Napom hanyatlik. Nagy hegyek megül

Árnyak suhognak. Már-már nehezül

A forró szerszám hűsödő kezemben.

Ó teljes Krisztus, teljesíts meg engem!

12. állomás, Jézus meghal a keresztfán

♩=100

F G Am

Le - haj - tott fe - jű Krisz - tus a ke - resz - ten.

F G D

Im-már a föld em - lő - it el - e - resz - tem. A

F G Am

föld te - je - vel tel - nem szűk, ke - vés, —

F E Am

csak Te - ben - ned a be tel - je - se - dés. — Ó

F G Am Am

Jé - zus tel - je - síts meg en - gem! Ó

F G Am Am

Jé - zus tel - je - síts meg en - gem! Ó

Am G Am

Jé - zus tel - je - síts meg en - gem!

XIII. állomás, Jézus testét leveszik a keresztről

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

- *Drágalátos szent testét
A keresztről levették
Szegény Jézus megpihen
Szűz Mária öliben
Szűz Mária ringatja
Ölelgeti, siratja*

**Édes lelkem, kis Jézuskám,
Hát így jöttél vissza hozzám!
Nem így feküdtél ölemben
Karácsonykor Betlehemben!**

Sírtam pedig ott is én:
Jaj de fáztál, kicsikém!

Hát amikor, nyakas gyerek,
A templomban föllettelek!
Mít is mondtál, te szívtelen:
"Atyám házában a helyem!"

Kánában az esküvőnél
Mikor megpirult a vőfény,
Én meg nálad reménykedtem,
Jaj mit mondtál, te kegyetlen!
(Most is küzdök a sírással!):
"Asszony, mi közünk egymással!"

Hát mikor az átkozottak
Lépteiden ólálkodtak,
Hogy féltettünk! Odamentünk,
Be se mentünk, csak üzentünk.
Mít üzentél ki, te pogány:
"Hát ki az én édesanyám?"

Miért voltál oly kegyetlen?
(Ó te drága, te egyetlen!)
Mindég ilyen gonosz voltál,
Végül is csak elpártoltál,
Odahagyta bús anyádat,
Nekimentél a világnak,
Lettél betegek gyógyítója,
Bűnösök bátorítója,
Mindenki mindene lettél,
El csak épp engem feledtél.
Soha többet meg se nézted
A kihült anyai fészket.
Mire megint megláttalak,
Bukdostál a kereszt alatt.

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

**És most itt vagy az ölemben,
Meggyalázva, összetörten.
Már el nem vesz tőlem senki.
Hát így kellett ennek lenni?**

Tudtam én jól, rég megírták
A keserű nagy próféták,
Simeon is megmondotta
Karonülő kiskorodban.
Kiolvastam eleitől
Ama Gábor szemeiből:
Hogyha nem is mondta hanggal,
Tudta már az okos angyal,
Hogy mi vár rád, hogy mi vár rám;
Hogy te vagy a Pászka-bárány,
Égnek-földnek gyönyörűség,
Csak anyádnak keserűség.

De ne gondold, kis bárányom,
Hogy valahogy visszabánom
Amit egyszer mondtam: legyen.
Amen, én egyetlenegyem!

Legyen, amint meg van írva:
Elengedlek már a sírba.
Odaadlak kebelemről,
Úgy sem szakadsz le szívemről.

Soha el sem is szakadtál,
Mindég az enyém maradtál,
Örömben, gyászomban,
Mint egykor a jászolban.

Mikor hűvös szókat mondtál,
Értettem én, hogy mit mondtál.
Mikor mondtad: "Nincsen anyám!" -
Úgy értetted: "Tudod, anyám!"
Mondtad: nincsen közöd velem, -
Megértettem: egy vagy velem.

Veled voltam a kereszten,
Hulló véreddel véreztem.
Végig, mindig veled voltam,
Veled vagyok most is, holtan.
Halott leszek három napig,
Míg az Írás be nem telik.
Harmad hajnal mikor éled,
Én is veled visszatérek.
Mert örömben, fájdalomban
Nem élek én csak fiamban,
Nincsen ami elszakasszon:
Én vagyok a Boldogasszony.

13. állomás, Jézus testét leveszik a keresztről

♩=112

Em

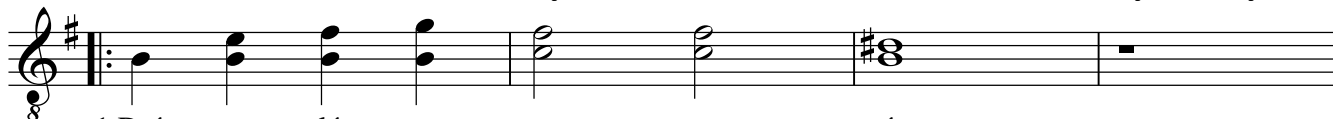
Em

Dis°

H

Fis°

Dis°

1. Drá - ga - lá - tos szent tes - tét
2. É - des lel - kem Jé - zus - kám,

G

Am

Em

a ke - reszt ről le - vet - ték.
így jöt - tél - visz - sza hoz - zám,

Am

Em

Sze - gény Jé - zus meg - pi - hen, —
nem így feküd - tél ö - lem ben, —

H⁷

Em

Szűz Má - ri - a ö - lé - ben.
Ka - rá - csony - kor Betle - hem - ben.

Am

Em

Szűz Má - ri - a rin - gat - ja,

H⁷

Em

ö - lel - ge - ti si - rat - ja.

XIV. állomás, Jézust a sírba teszik

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

Állok a legutolsó stációnál,
Várom a beteljesedést.
És szembejön a Gyászmenet,
A Krisztus-temetés.

Legelől József, Nikodémus,
Meg a keserves Máriák.
El-elkapdossa siralmukat hozzám
A gólgotai szél:
"Temessük el, sietve,
Meg ne alázzák a halálban is!
Fűrösszük fűszerekbe, burkoljuk tiszta gyolcsba,
Kőbolt szívébe fektessük pihenni,
Hozzá ne férjen a gonosz világ,
Mely kivetette magából.
Nem így gondoltuk, jaj nem így!
Bizakodtunk,
Hogy teljessége megjött az időnek.
Eljött és beteljesedett és elment az idő.
Immár nincs bizakodni miben.
Sötét dolog embernek lenni!
Temessük el, temessük el!"

Jönnek, jönnek jelvényeikkel
A népnagyok: Annás és Kaifás
Szolgástul, katonástul.
S elburkolódzva köpenyébe a nyugtalan Pilátus is.
Csattognak a vezényszavak:
Előre, örök, pecsétet a kőre!
Vértek vegyék körül a sírt!
Mindennek vége legyen!
Katonák, fejetek a zálog!
Temessük el, temessük el!"

És tárt karokkal állanék elébük:
Megálljatok, testvérek!
Hiszen ismeritek az Írást,
Profétákat és Sybillákat
És János mennydörgéseit:
Megértétek a harmadik napot,
Láttátok, illettétek őt
És tudjátok, mi történt
Jeruzsálemben, Rómában és mind a világon
Kétezer éven át.
És tudjátok, hogy mi érlelődik
Az ég felhőiben.
Hihetitek-e még, hogy el lehet temetni
Az országot,
Mely nem e világról való?
Mit ér a szó? Mit ér a kard?
Nem tudjátok-e, hogy meg vagyon írva:
"Meg fogják látni, akit általverték!"

"Mindent tudunk!" - zokog fülemben a szél
És sírnak mind a Máriák.
Tudjuk, feltámadott,
Tudjuk, élt és uralkodott,
Kétezer évig állt a Trón,
De hol van az Ország?
A szívekben élt, a milliószer milliók szívében, -
Hol vannak a szívek?
"Ha Isten vagy, szállj le a keresztről!"
Mondták nevetve a papifejedelmek,
"Ha Isten vagy, szállj be a szívünkbe!" -
Mondottuk sírva mink.

(Ének)

V. Könyörülj rajtunk, Uram!

R. Könyörülj rajtunk!

De Ő nem szállt le a keresztről,
És elszállott az emberek szívéből.
Temessük el és menjünk vissza élni,
Hálónkhoz, áruinkhoz, könnyeinkhez, asszonyainkhoz,
Legyen már vége a meddő reménynek,
Felejtsük el ígérését,
Melyből nem lett Beteljesedés.
Elment, elhalt híre a Hangnak,
Azóta embernek lenni még sötétebb.
Legyen egyszer mindennek vége!
Temessük el, temessük el!"

Mindent tudunk - szíszeg fülemben a szó,
Fejüket hajtogatják a papi fejedelmek
És mintha mosakodna,
Úgy dörzsöli Pilátus a kezét.
"Mindent tudunk, mindent jobban tudunk,
Most másodsorra okosabbak lettünk.
Most nem érzük be néhány vértés örrel.
Nem, nem, fogjatok kardot és követ,
Mert mi lenne, ha fölkelne másodszor is
És megint azt találná mondani:
»Békesség nektek, Én vagyok!«
Mi lenne abból, ha szemünkbe nézne
S lenne csakugyan békesség velünk?
Legyen csak eltemetve végképp!
Temessük el, temessük el!"

Valami kozmikus vezényszó
Lüktet a légen át:
Mintha fölkelne az emberiség,
Temetni a Krisztust.
Ott van a menetben mind, aki él,
Jók és gonoszak, hitetlenek, hívők,
Mind ott vagyunk, mind ott vagyunk.
Valami kozmikus dobszó veri a taktust,
S mindenfelől, koncentrikus körökben
Ömlik az emberiség:
Temetni a Krisztust.
És minden nyelvén a megváltott
És visszaváltatlanított emberiségnek
Egy láthatatlan pálca ütemére
Zuhog az egyetemes ének:
"Temessük el, temessük el!"

Valahol

A kristálytenger fölött,

A Szék előtt

Feszült inakkal áll az Angyal.

Szemei mint a villám, ruhája mint a hó,

Áll, vár és alig-alig győzi kivárni

A Harmadnap hajnallatát,

(Nem is harmadik igazán, -

Isten türelme is feszült a pattanásig:

Csak egy éj, egy nap, egy hajnali perc)

És lendül a szárny,

És lebben a kő,

És elhangzik a mindenségben:

"Békesség nektek, én vagyok!"

14. állomás, Jézust sírba teszik

♩=152

F G A

Solo: Va - la - hol egy ten - ger fö - lött áll egy

F G A

an - gyal, ki fe - szült i - nak - kal vár!

F G C D

Kórus: Áll és vár, jö - e a haj - nal. Áll és vár, jö - e a haj - nal.

F G A

Áll és vár - ja a har - ma - dik haj - nalt már.

F G

Solo: Csak egy éj, egy nap, egy haj - nal i - dő,

C F

len - dül a szárny és per - dül a kő, és

C F C F G

Kórus: el - hang - zik a min - den ség - ben:

C F C F G

Bé - kes - ség a bé - kes - ség - ben! és

F G B G A

Ve - le - tek va - gyok fenn az ég - ben!